

Už třicet let pomáhají čeští dárci malomocným



Podpora z Česka zachraňuje celé rodiny.

Snímky v příloze archiv LL

Likvidace lepry oslavila v minulém roce 30 let své existence. Za tu dobu dokázala pomoci bezpočtu trpících v Africe, Indii či třeba jihoamerické Kolumbii. Bez Božího požehnání by takové dílo nebylo možné.

Za jeho úspěchem stojí jak zvláštní charisma manželů Holých, zakladatelů Likvidace lepry, tak i obrovské osobní nasazení jejich spolupracovníků. A samozřejmě štědrá pomoc mnoha anonymních dárců, kteří, pohnuti soucitem, přispěli podle svých možností na dobrý účel. Chtěl bych jim za jejich milosrdenství ze srdce poděkovat. Nesmíme však zapomenout ani na ty, kteří v boji se závažnými nemo-

cemi přinášejí velkou míru sebezapření, trpělivosti a skutečné obětavosti. Děkuji proto všem lékařům, zdravotním sestřám i dalšímu personálu, který s touto zákeřnou nemocí statečně bojuje. Myslím na vás ve svých modlitbách.

Chtěl bych poděkovat i samotným nemocným za to, jak snášejí bolest a utrpení s ní spojené. Svou trpělivostí a často i opuštěností pomáhají šířit

dobro a naději, tak potřebnou v dnešním světě. Možná si toho nejsme vědomi, ale právě ve chvílích, kdy trpíme, se nejvíce podobáme Kristu: Kristu opuštěnému, ale také nejvíce milujícímu. On vzal na sebe bolesti všech lidí, všechny hříchy a jejich důsledky. Proto je možné jej poznat v každé bolesti, v každém člověku. V tom je pak pro nás všechny veliká útěcha: ten, který následuje Ježíše opuštěného, přestává být člověkem smutným a zoufalým, ale stává se člověkem radostným a plným naděje, protože i ve svých bolestech dovede najít štěstí z lásky.

Zanedlouho vstoupíme do postní doby. Právě toto období nás na setkání s opuštěným Ježíšem připravuje

lépe než kterákoli jiná část liturgického roku. Právě v postě jsme totiž více než kdy jindy zváni připodobnit se mu obětováním svého pohodlí. Jsme také vybízeni k očištění své duše ve svátosti smíření. Důkladně se proto na ni připravme. Nezapomeňme se před ní omluvit jeden druhému. Bude to možná těžké, ale uvidíme se pak v úplně novém světle. My sami se stane světle – novým člověkem, člověkem očištěným od malomocnosti, které rozežírání každého z nás: od malomocnosti hříchu.

JAN GRAUBNER,
arcibiskup pražský



Nemohu vás léčit, mohu vás jen milovat



Vředy buruli, kterými trpí lidé v tropických oblastech, se hojí dlouho: týdny až měsíce. Otevřené rány, které způsobují, jsou velmi bolestivé. Vyzadují pravidelné omývání a převazování.

Milí čtenáři, život našich církevních komunit je velmi rozmanitý. Soustřeďuje se nejen na duchovní život jednotlivců, ale také na vnější činnost, která je plodem žitého Božího slova.

Do života církve patří nejen liturgie, slavení svátostí, hlásání Božího slova, ale také vytváření společenství a služba druhým lidem. Je to právě diakonie, služba lásky, která je obdivuhodným darem. Lidé nesou v sobě touhu pomáhat a být solidární vůči druhým. Jedná se nejen o pomoc v rodině, ve farnosti, v místní obci, ale služba lásky se rozlévá až do dalekých zemí po celém světě, kde by lidé bez naší podpory neměli lékařskou pomoc, jídlo, vodu, prostředky na obživu a vzdělání.

Ve 20. století francouzský spisovatel a novinář Raoul Follereau poznal

život nemocných leprou a velmi silně ho to zasáhlo, že se rozhodl s touto nemocí bojovat. Oslovil dokonce i prezidenta Spojených států a ruského premiéra, aby mu každý věnoval prostředky na jeden bojový letoun. Za cenu dvou letadel smrti by dokázal

vyléčit všechny malomocné na celém světě. Bohužel se tak nestalo a dodnes čeká žadatel na odpověď. Malomocnost stále přetrvává.

Když Raoul Follereau navštěvoval leprosária, tak s láskou nemocným opakoval: „Nejsem lékař. Nemohu vás

léčit. Mohu vás jen milovat. Protože jste také Boží děti.“ Tento muž zavedl v roce 1954 Světový den pomoci malomocným. V České republice se této myšlenky pomoci ujali manželé Holí a vznikla organizace Likvidace lepry, která je pod záštitou Arcibiskupství pražského, a rozšířila se i na Slovensko.

Likvidace lepry se podílí na vymýcení lepry, malomocnosti, nemoci chudých, opuštěných a vyhnaných na okraj společnosti. Díky darům jednotlivých drobných dárců subvencuje provoz a je hlavním donátorem nemocnice v Africe. Na prvním místě Pán Bůh zaplat všem, kteří se dělíte s nemocnými, šíříte tuto myšlenku pomoci a obětujete své utrpení a modlitby za své bližní. Díky vám může Likvidace lepry pomáhat již 30 let v řadě zemí světa, od Indie přes Afriku až po Jižní Ameriku, a spolupracovat na léčbě nemocných a na jejich resocializaci.

Mons. JAN BALÍK,
prezident
Likvidace lepry



Při včasné odhalení nemoci jsou léky velmi účinné.

Za poslední tři roky se lepra vyskytla ve více než **116 ZEMÍCH** světa.

Společně za lidskou důstojnost

Během roku si připomínáme několik různě významných dní a svátků. Je až s podivem, s jakou oblibou se v naší společnosti a také v našich peněženkách některé „významné dny“ dokázaly zabydlet.

Na mysl mi hned vyvstanou dva. Prvním je Valentýn, kdy už jsme přijali za jakýsi folklor, že se všude mluví o svátku zamilovaných. V restauracích nás vítá speciální valentýnské menu, obchodníci zaznamenávají vyšší zisky za prodej plyšových medvídků se srdíčky, čokolády a květin.

Druhým takovým dnem je Halloween, který se u nás stále ještě zabydluje, ale už ho můžeme mít spojený s halloweenským večírkem, který má jakousi podobu moderních maškarních plesů nebo školních besídek, a především potom v podobě nutně dekorace z vydlabané dýně.

Pro Likvidaci lepry je jedním z významných dnů poslední lednová neděle. Na tento den připadá Světový den pomoci malomocným. Tento den nemá tak silnou reklamu a odezvu jako jiné dny. Ani se nekoná nějaká forma celosvětového manifestu. Eiffelovka v Paříži ani římské Koloseum se nenavítí do zvláštních barev. Neprodávají se odznaky připomínající, že i v roce 2023 jsou mezi námi lidé trpící malomocenstvím. Nemocí, která je snadno léčitelná, pokud máte tu možnost... Malomocenství způsobuje bakterie lepry, konkrétně *Mycobacterium leprae*, kterou objevil norský mikrobiolog Hansen před 150 lety. Lepra ale lidstvo provází již od nepaměti, známe ji z Bible z časů Pána Ježíše, stopy bakterie můžeme objevit i na některých mumiiích starých více než 4000 let. Malomocenství již není nemocí, před kterou bychom se třásli strachy, ale bohužel je i v 21. století tvrdou realitou mnoha lidí žijících na okraji. Jsou to lidé, kteří trpí předsudky společnosti, diskriminací i samotnou nemocí. Žijí v tichosti a v chudobě, podobně jako se připomíná Den pomoci malomocným, bez okázalých výkřiků a upozornění. Pokud se nám podaří každý rok přispět na léčbu 200 tisíc lidí, což je průměrný počet nově onemocněných leprou za rok, tak to neznamená, že tato choroba netrápí více lidí, znamená to pouze to, že pouze dvě stě tisíc pacientů mělo to štěstí, protože jsme jim mohli pomoci léčbou.



Setkání lidí, kteří trpěli zanedbanými tropickými nemocemi a stále je ovlivňují jejich následky. Při kontrole jihoamerických projektů se ho zúčastnil i Lubomír Hajas. Konalo se v Neivě v Kolumbii.

Hlavním poselstvím letošního roku ke Světovému dni pomoci malomocným je: Společně za lidskou důstojnost! Můžeme ho vztáhnout na všechna naše konání, nejen v přístupu k lidem se zanedbávanými tropickými nemocemi. Nezapomínejme, že jsme

všichni byli stvořeni k obrazu Božímu, a proto bychom se měli jeden k druhému chovat s láskou, úctou a respektem. Pomáhejme dnes, pomáhejme společně nejen zastavit lepru, ale pomoci všem lidem žít o něco lépe. Zanedlouho budeme prožívat Pope-

leční středu a s ní spojený vstup do postního období, při kterém se máme připravovat na Velikonoce. Přeji nám všem, abychom se dokázali zastavit a upřímně prožívat tento požehnaný a milostiplný čas. LUBOMÍR HAJAS, ředitel Likvidace lepry



Společně se snažme nejen zastavit lepru, ale i pomoci lidem žít o něco lépe.

Více než **ŠEST MILIONŮ** lidí, kteří trpěli leprou, se dnes potýká s jistou formou tělesného postižení.

Doufám, že se brzy vrátím domů

Cyrusu Wilsonovi je 24 let. Žije v Libérii a jeho šťastný a relativně normální život proměnila lepra. Pro KT vypráví svůj příběh.

Pocházím z města Beyou Bah, okres Twah River, Nimba. Navštěvoval jsem katolickou střední školu Kemp High

Campus. Ve škole se vedle výuky běžných předmětů, jakými jsou historie, matematika a angličtina, věnujeme také zpěvu a sportu. Mě především baví hrát fotbal, při něm jsem také poprvé upozoroval na svém těle skvrny.

Nejprve jsem jim nevěnoval pozornost, ale když se začaly objevovat i na mém obličeji, vyděsilo mě to a styděl jsem se. Báł jsem se, co na to řeknou moji přátelé a rodina. Šel jsem za školním doktorem, který bohužel nepoznal, co mi je, a tak jsme museli jet do nemocnice, kde mi prováděli různé testy. Tyto testy opět nic neprokázaly.



Rodinní přátelé mi doporučili jet do rehabilitačního centra v Gantě. Zde se mě ujala sestra Daniela, lékařka, která mě opět nechala otestovat a nakonec mi i sdělila, že mám lepru. Byl to pro mě šok. Nikdy jsem se s touto nemocí nesetkal, nikdo v mé rodině ji nikdy neměl.

Beru léky, skvrny ustupují a mění se jejich citlivost. Doufám, že se brzy vrátím domů, do školy a opět budu žít jako předtím.

Děkuji všem v Gantě, že se o mě dobře starají, ať jim Bůh žehná!

(tok)

Že má tuberkulózu, zjistili zdravotníci v nemocnici sv. Josefa



Vstupní vyšetření v indické nemocnici.

Do života pětadvacetiletého Jagata Singha a jeho rodiny vstoupila tuberkulóza.

Díky nemocnici sv. Josefa, která v Indii vznikla z peněz českých dárců, se ale k pomoci dostal včas.

Jagat žije ve vesnici Edelbera, která leží asi šest kilometrů od nemocnice sv. Josefa v indickém Bhilai Pahari. Má manželku a dvě děti, žijí v sousedství ještě

s rodiči a mladší sestrou. Vše začalo kašlem, který se postupně stával intenzivnější, přidaly se horečka a malátnost.

Úleva po třech dnech

Do nemocnice přišel ve chvíli, kdy měl již vážné komplikace spojené s vykašláním krve. A vysokou horečku. V nemocnici v péči lékařů strávil tři dny, kdy byl na pozorování v izolaci. Testy odhalily tuberkulózu a okamžitě mu byla podána léčba, na kterou Jagat reagoval velice dobře a byl propuštěn do domácího léčení. Nemocnici bude ještě navštěvovat každý týden, po dobu třech měsíců kvůli běžným kontrolám.

(tok)

I přes postižení si otevřela šicí dílnu

Pokud se lepra neodhalí včas, tak způsobuje i přes úspěšnou léčbu trvalá poškození. Většinou končetin. V zemích s nižší životní úrovní pak není pro bývalé pacienty snadné vrátit se zpět do běžného života.

Pomáhají však programy komunitní rehabilitace. Zuleima Romero Londoño (48 let) žije v Kolumbii ve městě Cúcuta (u hranic s Venezuelou) a poprvé se u ní objevila nákaza leprou před 17 lety. Po sérii vyšetření a různých konzultací s lékaři (celkem to trvalo dva roky) jí byla sdělena diagnóza – máte lepru (Hansenovu chorobu). S léčbou bohužel začala až ve chvíli, kdy měla první stupeň fyzického postižení. V roce 2016 se u ní objevila recidiva a musela znovu podstoupit léčbu. Tentokrát snášela léčbu hůře a to si vyžádalo několikátýdenní pracovní neschopnost. To vše vedlo k to-

mu, že byla propuštěna ze zaměstnání.

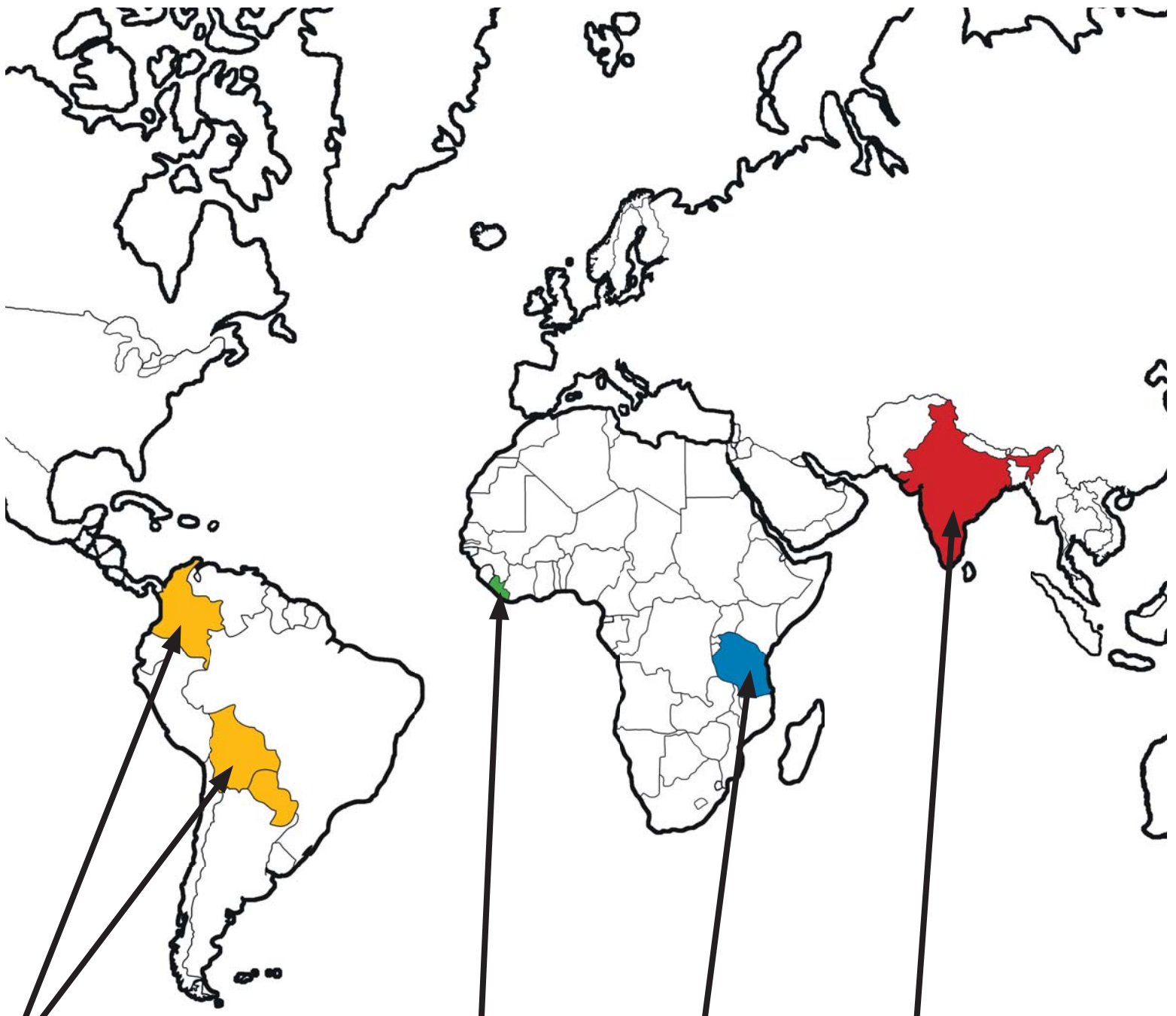
V roce 2017 se stala členkou asociace Felehansen (projekt komunitní rehabilitace) a požádala o podporu pro rozvoj svého podnikání. V rámci tohoto miniprojektu získala podporu pro otevření své domácí šicí dílny. Nyní žije se svým synem v podnájmu, kde má rovněž svou šicí dílnu. V roce 2022 dokázala svou půjčku splatit a postavit se plně na vlastní nohy. Je jedním z příkladů lidí, kteří i přes úskalí spojené s malomocenstvím dokázali najít svou cestu a své místo ve společnosti.

(tok)



Zuleima se svým šicím strojem, který jí zajišťuje obživu.

Kde ve světě působíme?



V Jižní Americe je největší výzvou program Komunitní rehabilitace (CBR), jehož cílem je doprovázení již vyléčených osob, které se potýkají s různými formami tělesného postižení nebo s psychickými problémy. Zároveň stále dochází k diskriminaci, šikaně, odepírání základních občanských práv a svobod těchto lidí. LL v Kolumbii, Paraguai a Bolívii jim pomáhá, aby opět mohli žít svůj vlastní život.

V Libérii se ve městě Ganta nachází jediná nemocnice, kam mohou přicházet pacienti s leprou a vředy buruli. V zemi dosud neexistuje národní program pro léčbu lepry a tuberkulózy a lidé trpící malomocenstvím jsou silně diskriminováni.

Likvidace lepry se rozhodla přijmout za své, vedle podpory nemocnice Ganta, zavedení národního programu léčby a osvětu obyvatel.

V Tanzanii dlouhodobě podporujeme léčbu lepry a TBC v diecézní nemocnici Litembo.

V Indii podporujeme chod dvou indicko-českých nemocnic sv. Josefa v oblastech Midnapore a Jarkhand, obě místa se nacházejí v blízkosti města Kalkata na severu kontinentu.

To, co před lety začalo jako malé útočiště pro malomocné, se během let stalo místem naděje pro nemocné z blízkého i vzdáleného okolí. Pomoc dostávají lidé trpící leprou, tuberkulózou i dalšími nemocemi.

30⁺ let
POMÁHÁME
malomocným

Na světě stále ještě platí **130 ZÁKONŮ**, na jejichž základě dochází k diskriminaci lidí trpících leprou.

Tropické a duševní nemoci jsou propojené

„Duševní zdraví bylo dlouho zanedbáváno. Je načase mu věnovat pozornost i při léčbě lepry a tuberkulózy,“ zdůrazňuje Saskia Kreibichová, poradkyně pro globální zdraví německé organizace DAHW, která se věnuje léčbě lepry a TBC od roku 1957.

Po mnoho let bylo základním cílem vyléčit pacienta, popř. jej opět socializovat (či naučit se žít s fyzickým postižením). V posledních letech je ale kladen důraz právě na duševní zdraví lidí trpících zanedbávanými tropickými nemocemi. Tato onemocnění, kam řadíme rovněž lepru a vředy buruli, často vedou k viditelnému znetvoření, a tím ke stigmatizaci a diskriminaci postiže-

ných. Projevy, které na první pohled zůstávají často skryté, jsou deprese, autostigmatizace a úzkosti.

Světová zdravotnická organizace ve své zprávě z roku 2020 uvedla: „Zanedbávané tropické nemoci (NTD) často způsobují postižením, ale také jejich pečovateltům utrpení, a to jak kvůli jejich přímému dopadu, tak kvůli stigmatizaci a diskriminaci. U některých lidí může trápení vést k vážnějším psychickým, neurologickým a sociálním problémům, k užívání drog jako prostředku ke zvládnutí, k sebe-poškození nebo sebevražedným myšlenkám.“

Ve zprávě dále popisuje souvislost mezi duševním zdravím a netuberkulózními nemocemi. Uvádí se v ní, že lidé postižení tropickými nemocemi jsou vystaveni vysokému riziku duševních onemocnění – a lidé s duševním onemocněním jsou zase vystaveni vyššímu riziku vzniku tropických nemocí. Aby se tento cyklus přerušil, vyzývá k tomu, aby duševní zdraví a psychosociální pohoda byly uznány jako obzvláště důležité v práci s netuberkulózními nemocemi.

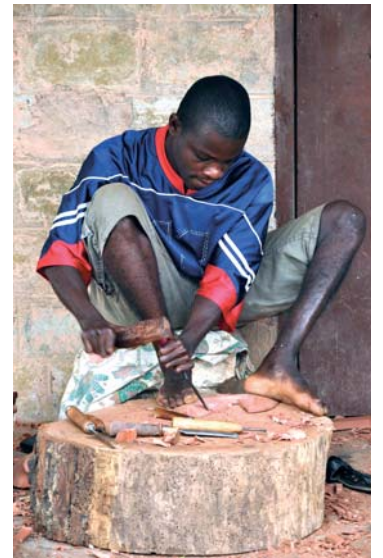
„Léčba infekčního pacienta je jedna věc. Dalším logickým a snad i povinným krokem je podpora lidí při

zvládnutí postižení a psychického stresu. Protože duševní zdraví může mít obrovský dopad na kvalitu života postižených osob, jejich pracovní vyhlídky a životy. Kromě velkého fyzického utrpení způsobují netuberkulózní nemoci přinejmenším stejně velké duševní utrpení,“ říká Saskia Kreibichová.

„Nesmíme tyto problémy duševního zdraví zanedbávat stejně, jako se léta zanedbávaly nemoci a jejich fyzické projevy. Ve spolupráci s WHO a dalšími partnery, kam patří i Likvidace lepry, tento problém aktivně řešíme,“ připojuje zkušená lékařka.

Kolumbie: zaměření na komunitu

V Kolumbii již několik let probíhá projekt zaměřený na komunitní rehabilitaci. Tento projekt se těší velké oblibě mezi místními, a to především díky svému pozitivnímu dopadu na osoby trpící zanedbávanými tropickými nemocemi. Místní organizace ve spolupráci s LL a DAHW zde vyvíjejí funkční model pro komunitní skupiny, který mohou použít i jiné organizace po celém světě a který



I s postižením způsobeným následky lepry lze pracovat.

usnadňuje zakládání místních komunitních skupin.

„Chceme posílit komunitu, ukotvit zde problematiku duševního zdraví a integrovat služby v oblasti duševního zdraví. Vytvářením těchto skupin propagujeme svépomocné postupy a podporujeme lidi v péči o sebe, své fyzické a duševní zdraví. Díky tomu můžeme například předcházet postižením souvisejícím s leprou,“ vysvětluje Saskia Kreibichová.

„Skupiny výrazně přispívají k tomu, aby se malomocnost stala ‚nemocí bez následků‘, tj. bez možných postižení, bez souvisejících předpokladů a bez zhoršení kvality života.“

Nikoho nenechávat pozadu

Ve společném projektu s LL, který je v Kolumbii, se hledají tzv. lídři NTD. „Jedná se o lidi, kteří byli postiženi NTD (v projektech LL primárně malomocností) a kteří jsou ochotní a schopni se dobrovolně podělit o své zkušenosti, aby podpořili ostatní postižené lidi a zlepšili jejich duševní zdraví. Tito lídři koordinují setkání podpůrných skupin, školí účastníky v praxi svépomoci a v případě potřeby je odkazují na odborníky na duševní zdraví. Posilujeme tak nejen nemocné a jejich rodiny, ale také je samé. Tato nová role zlepšuje jejich dovednosti v oblasti řízení projektů, produktivitu, sociální zapojení, pocit naplnění a zaměstnatelnost ve společnosti i po skončení projektu,“ uzavírá Dr. Kreibichová.

LUBOMÍR HAJAS



Saskia Kreibichová při setkání s bývalými pacienty, z nichž se rekrutují tzv. lídři. Ti pak motivují ostatní.

Na celém světě je více než **1,7 MILIARDY** lidí postiženo nebo ohroženo některou ze zanedbávaných tropických nemocí (NTD) a mnoho milionů jich v důsledku toho každoročně umírá.

Sloužit Bohu tím, že pomáhám trpícím

Kněz a zároveň lékař František Slavíček je členem Rady Likvidace lepry. Rád se zapojuje do pomoci nemocným. Jako misionář v Kamerunu na vlastní kůži zažil, že dotýkat se ran nemocného je skutečnou službou Bohu, pro kterou se už v mládí rozhodl.

V době studií na lékařské fakultě v Brně jsem byl vysvěcen ve skryté církvi na kněze. Když jsem dokončil studia a začal pracovat v nemocnici, snažil jsem se pochopit, co Pán se mnou těmi dvěma povoláními zamýšlel. Medicína mě totiž bavila, ale k naplnění života nestačila a v 70. letech minulého století jsem ve skryté církvi nemohl svou kněžskou službu naplno rozvíjet. V té době mě přitahovala Matka Tereza z Kalkaty a myslel jsem, že to by mohla být moje cesta, ale v době normalizace jsem se k Matce Tereze nedostal, i když jsem se o to pokoušel. Po období temnoty a krize přišlo světlo.

Byl jsem pozván na Mariapoli, duchovní setkání Hnutí fokoláre, tehdy se konající tajně v Malých Karpatech. Tam jsem pochopil, že abych žil pro Krista a sloužil mu, nemusím odjet do Indie, ale mohu se s ním setkat v tom bližním, kterého mám právě vedle sebe. Navíc vidím-li v druhém Krista, můj vztah k němu není určován tím, je-li mi ten člověk sympatický nebo ne, ale láskou ke Kristu, která překonává všechny případné bariéry mezi lidmi. Do práce na kardiochirurgii jsem se vrátil tak proměněný, že všichni mysleli, že jsem se šťastně zamiloval. A já jsem skutečně miloval každého: pacienty, sestry, kolegy, jen jinou kvalitou lásky než dříve.

Cesta do fokoláre

Netrvalo dlouho a pochopil jsem, že moje cesta je fokoláre, společenství lidí zasvěcených Bohu, svobodných i ženatých, snažících se o přínos k jednotě a uskutečňování lidského bratrství tam, kde žijí a pracují. Z toho důvodu jsem se v osmdesátých letech přestěhoval do fokoláre v Bratislavě, poté v devadesátých lé-



„Z misionáře jsem se musel změnit na ošetřovatele,“ říká fokolarín P. František Slavíček.

tech do Litvy a dále jsem byl, jak to v Hnutí fokoláre bývá, hodně v pohybu.

Po Litvě následovala Praha, poté Bratislava a posléze celosvětové centrum Hnutí fokoláre v Římě. A odtud byl už jen skok na misii v Kamerunu, kde jsem většinou v pralese prožil 13 krásných, i když ne vždy snadných roků. Často jsem cestoval, autem nebo pěšky, do 32 misijních stanic, vzdálených od hlavní misie. Lékařskou praxi jsem už neprovozoval, nezbyl na ni čas. Přesto služba bližnímu, ať už duchovní nebo materiální, byla v popředí.

Krvácející žena

Jednou v Besalí, vzdálené misijní stanici, po celodenním setkání katechetů, velmi důležitých spolupracovníků pro evangelizaci, jsem se večer okolo desáté docela unaven chystal ulehnout, když jsem uslyšel venku nezvyklý hluk. Vyjdu ven a tam na zemi leží v dece sténající, poměrně mladá žena a okolo dav lidí. Brzy jsem zjistil, že jde o tzv. akutní břicho, pravděpodobně krvácení, které vyžadovalo urgentní chirurgický zákrok. Z hlubokého mlčení, které následovalo po mé

diagnóze a doporučení neodkladného odvozu do nemocnice, jsem pochopil, že vesničané ode mě očekávají převoz pacientky nočním pralesem, po cestě, která byla po období dešťů spíš necestou.

A zase to byl Ježíš v trpící ženě, očekávající pomoc. Nebylo o čem uvažovat, po dvou hodinách jízdy jsme šťastně dorazili do města a pacientku jsem předal do péče sestry v nemocnici. Byly dvě hodiny ráno, a tak, abych nikoho nebudil, jsem se vyspal v autě. Pacientka byla ráno operována na krvácení z mimoděložního těhotenství a... zachráněna.

Dotýkat se Kristova těla

K další radikální změně života došlo, když můj mladší bratr, také žijící ve fokoláre, těžce onemocněl a postupně se stal naprosto závislým na pomoci druhých. Pro mne to znamenalo z misionáře se stát ošetřovatelem. Jednou jsme se ve fokoláre chystali na mši svatou, když jsem zjistil, že Dalibor je mokry. Rychle, ale beze spěchu jsem ho na posteli umyl a převlékl, posadil na vozík, umyl si ruce, odvezl jej do kaple a přistoupil k oltáři. Při proměňování jsem si najednou uvědomil,

že jsem se v krátké době dvakrát rukami dotýkal těla Kristova: jednou toho mystického v trpícím bratru a vzápětí v podobě chleba. Bylo to něco silného, skoro mystického: Kristus se nám dává do rukou v našich bratřích, kde nám dovoluje, abychom mu sloužili, a v eucharistii, která nás živí a proměňuje. Potom není těžké sloužit našim trpícím bližním, kteří navíc se svatým Pavlem „na svém těle doplňují to, co ještě zbývá vytrpět do plné míry utrpení Kristových pro dobro církve“ (srov. Kol 1,24).

FRANTIŠEK
SLAVÍČEK



P. MUDr. FRANTIŠEK SLAVÍČEK (1949) vystudoval Lékařskou fakultu v Brně a teologii ve skryté církvi, kde byl vysvěcen na kněze. V osmdesátých letech se aktivně zapojil do Hnutí fokoláre a působil na Slovensku, Ukrajině, Litvě a v Římě. V letech 2004 až 2017 pracoval jako misionář v Kamerunu. Od roku 2017 žije ve fokoláre v Praze-Vinoři.

Pouhých 200 KORUN

může člověku
změnit život.

ZASTAVME LEPRU!

Konto veřejné sbírky LL: 2900 648 127 / 2010

NEBOJME SE POMÁHAT!

© Layla Aerts for Damien Foundation



QR Platba

Už 30 let pomáháme zmírňovat bolest druhých

Likvidace lepry

- Jsme křesťanská nezisková organizace, naším nadřazeným kontrolním orgánem je Arcibiskupství pražské.
- Snažíme se získávat finanční dary, kterými podporujeme léčbu lepry, tuberkulózy a vředů buruli.
- Šíříme osvětu proti diskriminaci nemocných a sociálnímu vyloučení.
- Pomáháme lidem v Indii, Libérii, Brazílii, Kolumbii, Bolívii a Tanzanii.
- V našich projektech vždy spolupracujeme s místní církví či charitativními organizacemi.
- Naší prací je přispět k životu ve světě bez lepry a diskriminace nemocných.

30⁺ let
POMÁHÁME
malomocným

Kdo je to malomocný?

... člověk trpící nemocí, kterou způsobuje bakterie lepry.

Jaké jsou projevy této nemoci?

... bakterie lepry napadá nervová zakončení a může způsobovat slepotu, necitlivost, ztrátu motoriky a ovládní pohybového aparátu. Neléčení může způsobit otevřené rány (vředy) a nezvratné fyzické postižení.

Lidé trpící leprou jsou vystavováni diskriminaci, šikaně a represím.

Je možné tuto nemoc léčit?

... ano, od roku 1981 existuje účinná kombinace antibiotik známá pod zkratkou MDT, která účinně léčí malomocenství.

Rádi uspořádáme přednášku i pro vás!

Osvěta a přednášky o naší činnosti byly odjakživa nedílnou součástí díla Likvidace lepry. Poslední roky to nebylo snadné, anebo dokonce ani možné. Rádi bychom opět obnovili tuto velice důležitou činnost a opět se s vámi začali setkávat:

- ve vašem společenství
- ve škole
- v kostele

Co nejvíce komplikuje léčbu lepry?

... lepra patří mezi zanedbané tropické nemoci. Je to nemoc chudých a sociálně vyloučených, i když nakazit se může kdokoli. Léčbu komplikuje špatná dostupnost kvalitní lékařské péče a stigma, které malomocenství stále provází. To jsou důvody, proč pacienti začínají s léčbou pozdě, často až ve chvíli, kdy mají otevřené rány a nezvratná tělesná postižení.

K vymýcení lepry je nutná osvěta mezi zdravými a otevřené přijetí nemocných většinovou společností. Jak nakažení, tak zdraví musejí pochopit, že být malomocný není zločin.

Naším cílem není jen vyléčit nemocného, ale uzdravit člověka!

Likvidace lepry pomáhá léčit a zmírňovat bolest lidí žijících v Indii, Africe a Jižní Americe. Malomocenství představuje utrpení pro mnoho nemocných, navíc je spojené se stigmatem vyloučení ze společnosti. Pomoc člověku v nouzi, rozvojová spolupráce, chudoba a kvalita života v rozvojových zemích jsou stále aktuální.

Kontaktujte nás prosím na telefonním čísle 603 555 995 nebo e-mailové adrese: LL@lepra.cz.

Děkujeme vám!

Často se setkáváme s projevy díků a vděčnosti za to, co děláme. Za přinášení naděje těm „nejmenším“, těm na okraji společnosti. Vždy ale připomínáme, že ti praví hrdinové a zachránci jsou někde jinde – jste to vy! Naši dárci a dobrodinci. My jsme pouze doručovateli, pošťáky, kteří pomáhají doručovat vaše dobré skutky milosrdenství na místo určení.

Pomozte jim žít!

Kontakty:

Likvidace lepry,
Josefská 643/4a
Praha 1 – Malá Strana
118 00

IČ: 73635375
Telefonní číslo:
(+420) 222 514 201
nebo
(+420) 603 555 995
E-mail:
LL@lepra.cz